

*Projecte per a un nou govern, del Corrent Social Cristià davant les eleccions
generals del 29 de novembre de 2026*

QUÈ NECESSITEM DEL NOU GOVERN ESPANYOL?

Una agenda de reconstrucció democràtica, econòmica, social i moral al servei del bé comú

Espanya necessita molt més que un canvi de govern

Espanya arriba a aquestes eleccions després de més de vuit anys de govern de Pedro Sánchez amb una acumulació de problemes que no es resoldran simplement substituint uns ministres per uns altres. **El país necessita una reconstrucció de la seva capacitat de govern**, de la qualitat de les institucions, de les condicions de vida dels ciutadans i dels fonaments humans i morals de la nostra societat.

No neguem els avenços assolits durant aquests anys en ocupació, salari mínim, estabilitat contractual o pensions. Però tampoc no acceptem que aquests resultats serveixin per ocultar **les crisis acumulades ni per presentar com a èxits decisions que no han resolt els problemes essencials**.

La paradoxa és cada vegada més evident: l'economia creix, però moltes famílies viuen ofegades pel cost de la vida. Hi ha més ocupació, però molts treballadors no poden accedir a un habitatge ni formar una família. Augmenta la població, però la natalitat pròpia continua en nivells extraordinàriament baixos. Creix la intervenció administrativa, però els serveis públics presenten deficiències persistents. Es proclamen nous drets mentre una part dels ciutadans comprova que els més elementals esdevenen cada vegada més difícils d'exercir.

A aquesta situació s'afegeix una degradació de la vida política. La corrupció, el partidisme institucional, la colonització dels organismes públics, les dificultats per fiscalitzar el poder i la substitució de la gestió per la propaganda han convertit la política mateixa en un problema per a molts ciutadans.

Però existeix una crisi encara més profunda, que connecta moltes de les anteriors: el debilitament dels vincles humans i de les institucions que sostenen la societat. La família, l'escola, les comunitats, les associacions i els compromisos entre generacions perden

força sense que les administracions siguin capaces de substituir les funcions que desenvolupaven.

El problema d'Espanya no és només de recursos ni de governants. És també de model de societat, de responsabilitat i de sentit.

El Corrent Social Cristià, inspirat en l'humanisme i la cultura cristiana, considera que la política ha de recuperar la seva finalitat: **servir el bé comú, protegir la dignitat de tota vida humana, enfortir la família, respectar la llibertat, afavorir la prosperitat compartida i preservar les possibilitats de les generacions futures.**

Amb aquesta finalitat presentem les exigències següents al govern que resulti de les eleccions.

1. Regenerar la democràcia, combatre la corrupció i posar límits al poder polític

La primera exigència és restaurar la confiança en les institucions.

La democràcia no consisteix únicament a guanyar eleccions. Exigeix respectar els límits del poder, la separació de funcions institucionals, el control parlamentari, la independència judicial, la llibertat d'informació i la igualtat de tots davant la llei.

La corrupció constitueix una agressió al bé comú, però també ho és la manca de transparència que permet als ciutadans desconèixer què es fa amb els seus impostos, per què s'adopten determinades decisions i quins resultats produeixen.

El ciutadà suporta obligacions fiscals, administratives i reguladores creixents. Té dret a exigir que els governants compleixin les mateixes normes que imposen als altres, expliquin les seves decisions i responguin pels seus errors.

No pot existir una moral per als governants i una altra per als governats.

Reclamem:

- Restablir el paper central del Congrés dels Diputats en l'aprovació dels pressupostos, la legislació i el control efectiu de l'executiu. La pròrroga reiterada dels pressupostos i l'abús dels decrets llei no poden esdevenir formes ordinàries de govern.
- Reformar l'elecció del Consell General del Poder Judicial segons els estàndards europeus, reforçant la participació decisiva dels jutges en l'elecció dels seus representants.
- Garantir una Fiscalia General amb independència efectiva del Govern.

- Garantir la independència tècnica i no partidista en els nomenaments i el funcionament del CIS, RTVE, empreses públiques i altres organismes de l'Estat.
- Implantar sistemes transparents i accessibles de contractació pública, subvencions, adjudicacions i gestió dels recursos públics, amb possibilitat de consultar-ne els beneficiaris i els resultats.
- Reforçar la prevenció de la corrupció, la protecció dels denunciants i la investigació dels conflictes d'interès i dels increments patrimonials injustificats.
- Establir mecanismes efectius d'incompatibilitat, control patrimonial i rendició de comptes dels responsables polítics i alts càrrecs.
- Reformar els partits per afavorir-ne la democràcia interna i reduir el poder dels aparells sobre els representants dels ciutadans.

Cal que qualsevol ciutadà pugui saber en què es gasten els seus diners, quines empreses o entitats reben finançament públic, quins objectius justifiquen aquestes decisions i quins resultats s'han obtingut.

La transparència no ha de ser una concessió del poder. Ha de ser una obligació exigible.

Necessitem governs sotmesos a les institucions, no institucions sotmeses als governs.

2. Resoldre la crisi de l'habitatge: construir, ordenar el territori i garantir l'accés

L'habitatge és una de les manifestacions més greus del fracàs de les polítiques públiques.

Espanya acumula un dèficit residencial estimat d'uns 750.000 habitatges en relació amb la formació de noves llars. Durant anys, la construcció ha estat insuficient, els processos urbanístics s'han allargat, les infraestructures no han acompanyat el creixement demogràfic i les administracions han estat incapaces d'anticipar el problema.

Les conseqüències són devastadores: emancipació tardana, salaris absorbits pel lloguer, impossibilitat d'estalviar, ajornament de la maternitat i la paternitat, expulsió de famílies de determinats barris i acumulació de desigualtats patrimonials.

No podem continuar tractant l'habitatge com una qüestió aïllada. Forma part d'un sistema que inclou urbanisme, sòl, infraestructures, transport, treball, immigració, estructura de les llars i demografia.

Reclamem un **Pacte d'Estat per l'Habitatge, l'Urbanisme i la Mobilitat**, amb una durada mínima de deu anys i compromisos exigibles a totes les administracions.

Les prioritats són:

- Augmentar progressivament la construcció fins a assolir una producció sostinguda de 250.000 a 300.000 habitatges anuals, ajustada a la demanda real i a la capacitat constructora, amb una especial revisió d'habitatge VPO i de lloguer social.
- Crear una Agència de coordinació d'Urbanisme, Habitatge i Mobilitat que integri les actuacions estatals, autonòmiques, municipals i dels operadors públics i privats.
- Adoptar mesures per procedir a la construcció immediata d'habitatges en els solars ja urbanitzats que en l'actualitat estan buits malgrat estar llestos per edificar de les ciutats amb meés demanda (Madrid, Barcelona, València, Màlaga, etc.) per mitjà de la seva mobilització forçosa.
- Donar caràcter prioritari i urgent a la construcció sobre sòl urbà disponible en les ciutats i àrees de màxima demanda.
- Reformar la legislació del sòl i els procediments administratius per reduir dràsticament els terminis entre la disponibilitat de sòl i la construcció efectiva.
- Planificar simultàniament habitatges, transports, connexions elèctriques, aigua, sanejament, escoles, equipaments sanitaris i serveis.
- Incrementar substancialment el parc d'habitatge social, protegit i assequible, fins a situar-nos en el llistar de la UE, amb mecanismes que en garanteixin la permanència.
- Impulsar la construcció industrialitzada, la rehabilitació, el cooperativisme d'habitatge i la col·laboració publico-privada.
- Revisar les regulacions del lloguer segons els seus efectes verificables sobre els preus, l'oferta disponible i l'accés dels nous llogaters.
- Establir una regulació efectiva de les pràctiques abusives dels grans operadors immobiliaris, inclosos els anomenats fons voltor, amb transparència sobre la propietat, concentració d'habitatges i condicions contractuals.
- Garantir la protecció de les persones vulnerables davant els desnonaments, assumint l'Administració el cost social d'aquesta protecció, sense carregar-lo indefinidament sobre els petits propietaris.
- Afavorir l'accés dels joves i les famílies amb fills al primer habitatge, tant de lloguer com de propietat, amb instruments que no alimentin nous increments de preus.

L'habitatge no pot quedar sotmès ni a l'especulació sense límits ni a una intervenció pública incapaç de generar oferta.

Les mesures urgents són indispensables, però no poden substituir una política estructural.

La primera obligació d'una política d'habitatge és fer possible que existeixin els habitatges que la societat necessita.

3. Combatre el cost de la vida i aconseguir que treballar permeti prosperar

L'indicador essencial del progrés econòmic no és únicament el creixement del PIB. És la millora efectiva de les condicions de vida.

Una societat no progressa prou quan augmenta la seva producció agregada, però els ciutadans tenen dificultats creixents per pagar l'habitatge, l'alimentació, l'energia, els transports i la criança dels fills.

El problema és especialment greu per als treballadors amb salaris baixos i mitjans, els joves i les llars sense patrimoni immobiliari.

El creixement econòmic basat excessivament en l'augment de població i en activitats de baixa productivitat no garanteix millors salaris ni prosperitat duradora.

Espanya necessita un canvi de model productiu. No pot confiar el seu futur principalment al turisme, a activitats de baix valor afegit o a l'augment continuat del nombre de treballadors.

Proposem:

- Situar el creixement de la productivitat, els salaris reals i la renda disponible de les famílies al centre de la política econòmica.
- Facilitar la inversió productiva, la innovació, la digitalització, la modernització industrial i el creixement empresarial.
- Reduir els obstacles burocràtics i fiscals que dificulten el desenvolupament de les pimes, els autònoms, les cooperatives i les empreses familiars.
- Actualitzar els mínims i trams de l'IRPF per evitar que la inflació incrementi artificialment la càrrega fiscal dels treballadors.
- Revisar la fiscalitat dels salaris baixos i mitjans, reconeixent les responsabilitats familiars i el cost efectiu de la criança.
- Impulsar una política industrial dirigida a activitats tecnològiques, manufactureres, energètiques, agroalimentàries i exportadores d'alt valor afegit.
- Aplicar condicions exigibles de manteniment de l'activitat i retorn proporcional dels ajuts públics en casos de deslocalització empresarial injustificada després d'haver rebut subvencions o avantatges vinculats a la inversió i l'ocupació.
- Reduir els costos regulatoris innecessaris i garantir una competència efectiva en els mercats essencials.

Demaneu que el Govern publiqui anualment un **indicador de renda real disponible de les llars**, que mostri què queda després de pagar impostos, habitatge, subministraments, transports necessaris i despeses de cura.

Aquest indicador ha de distingir les llars amb habitatge en propietat de les que no en tenen, com també les diferents edats, situacions familiars i nivells d'ingressos.

El benestar econòmic no es pot mesurar ignorant aquestes diferències.

Una bona economia és aquella que permet viure del treball, mantenir una família, estalviar i construir un futur.

4. Situar la família, la maternitat i la natalitat al centre de la política

Espanya afronta una crisi demogràfica històrica.

El 2025 es van registrar provisionalment 321.164 naixements, davant els 420.290 de 2015. El saldo vegetatiu fou negatiu en més de 125.000 persones.

No es tracta únicament d'un problema estadístic. Una societat que no és capaç de renovar les seves generacions compromet la continuïtat del seu sistema de benestar, la seva economia, la seva cultura i la solidaritat entre generacions.

Molts joves volen tenir fills i no poden fer-ho en les condicions que consideren necessàries. El preu de l'habitatge, la precarietat de les perspectives vitals, la insuficiència de les ajudes, els problemes de conciliació i una fiscalitat que reconeix malament el cost de la criança dificulten la formació de noves famílies.

El Corrent Social Cristià considera la família una institució fonamental de la societat, generadora de vida, confiança, solidaritat, educació, capital humà i responsabilitat.

No pot continuar sent tractada com una qüestió secundària dels serveis socials.

Exigim un **Pacte d'Estat per la Família i la Natalitat**, amb una durada mínima de deu anys i finançament estable.

Aquest pacte ha d'incloure:

- Una prestació econòmica universal i suficient per fill a càrrec, accessible també a les famílies que no poden beneficiar-se de deduccions fiscals, amb complements segons la renda i les necessitats.
- Una reforma fiscal que reconegui les diferents capacitats contributives de les llars segons el nombre de fills i persones dependents.
- El reconeixement fiscal i en el sistema de pensions dels períodes dedicats a la cura dels fills i familiars.
- Mesures de conciliació que permetin escollir entre diverses formes de cura, sense imposar un únic model de vida familiar.

- Protecció efectiva de la maternitat davant la discriminació laboral i suport a les dones embarassades en situació de vulnerabilitat.
- Prioritat a les famílies amb fills en determinades polítiques d'habitatge, segons les seves necessitats.
- Suport específic a les famílies nombroses i a les famílies amb discapacitat, dependència o altres circumstàncies de necessitat.
- Una xarxa accessible d'orientació familiar, mediació, suport a la criança i atenció a les crisis familiars.
- L'avaluació obligatòria de l'impacte familiar i demogràfic de les grans decisions normatives i pressupostàries.
- Adoptar la perspectiva de família en la memòria d'acompanyament de totes les lleis

La política familiar no consisteix només a proporcionar ajuts. Consisteix a reconèixer el valor social de formar una família i evitar que la maternitat i la paternitat siguin causes de penalització econòmica o professional.

Tenir fills no pot esdevenir un privilegi econòmic ni una causa de pobresa. La societat necessita famílies, i les famílies necessiten una societat que les reconegui i les ajudi.

5. Recuperar l'educació, l'exigència i els drets dels pares

L'escola travessa una crisi de resultats i també de finalitats.

PISA 2025 situa Espanya per sota de la mitjana de l'OCDE en matemàtiques, lectura i ciències. En matemàtiques i lectura s'ha produït un nou retrocés respecte del 2022.

A Catalunya, l'exclusió del 23,2% dels alumnes seleccionats va impedir disposar de resultats autonòmics comparables, un fet que exigeix una explicació pública rigorosa.

L'escola ha de recuperar la seva missió essencial: transmetre coneixements, educar la intel·ligència, desenvolupar el judici moral, formar el caràcter i preparar els alumnes per a una vida responsable.

Però existeix també una qüestió decisiva de llibertat.

Els pares tenen el dret primordial a l'educació dels fills. Els poders públics no poden atribuir-se el monopoli de la seva formació moral.

Reclamem un Pacte Educatiu de deu anys que inclogui:

- Recuperar els coneixements fonamentals de lectura, escriptura, matemàtiques, ciències, història, filosofia i humanitats. Introduir el coneixement no confessional del Decàleg com formació cultural i moral bàsica.
- Establir avaluacions externes rigoroses i transparents que permetin conèixer els resultats reals del sistema.
- Reconèixer el valor de l'esforç, el mèrit, la responsabilitat de l'alumne i l'autoritat legítima del professor.
- Millorar la selecció, la formació i la carrera professional dels docents.
- Atendre intensament els alumnes amb dificultats sense reduir els nivells generals d'exigència.
- Garantir la llibertat d'elecció de centre i un tractament just de les escoles públiques i concertades, amb finançament adequat i obligacions comunes de qualitat.
- Respectar el caràcter propi dels centres educatius, inclosos els que tenen un ideari cristià, dins del marc dels drets fonamentals.
- Protegir els menors davant l'adoctrinament polític o ideològic.
- Garantir la informació prèvia, el pluralisme i les vies efectives de participació i reclamació dels pares en les activitats de formació afectivo- sexual i moral.

En aquest sentit, demanem la revisió dels programes com Coeduca't i d'altres iniciatives semblants per verificar-ne els continguts, les garanties de pluralisme i el respecte als drets educatius de les famílies. L'educació afectivo-sexual ha de proporcionar coneixement rigorós, respecte a les persones i formació en la responsabilitat, sense convertir les aules en instruments d'una determinada concepció ideològica.

També reclamem recuperar el coneixement dels fonaments culturals i religiosos d'Occident, incloent-hi el Decàleg com una de les grans referències de la nostra tradició moral i cultural. Conèixer aquesta herència no equival a imposar una confessió religiosa.

Finalment, cal abordar seriosament els efectes de les pantalles, les xarxes socials, la pornografia digital i l'ús inadequat de la intel·ligència artificial en la formació dels menors.

L'escola ha de formar persones capaces de pensar, no súbdits d'una ideologia.

6. Defensar tota vida humana, des de la concepció fins a la mort natural

La dignitat humana no depèn de l'edat, de l'autonomia, de l'estat de salut, de la capacitat productiva ni de l'acceptació social.

Aquest principi constitueix un fonament essencial de l'humanisme cristià i de la nostra proposta pública.

Defensar la vida humana exigeix protegir especialment qui es troba en situació de dependència, fragilitat o desemparament.

En relació amb l'avortament, considerem necessari un canvi profund d'orientació de les polítiques públiques.

En lloc de concentrar l'acció política en la seva normalització i extensió, proposem situar al centre la protecció de la maternitat, la informació completa a la dona i el respecte a la vida humana concebuda.

Reclamem:

- Una xarxa pública i social d'ajuda integral a les dones embarassades en situació de dificultat, amb suport econòmic, sanitari, psicològic, laboral i residencial.
- Garantir que cap dona es vegi empenya a avortar per manca de recursos, pressions externes, soledat o por de perdre la feina.
- Assegurar una informació veraç i completa sobre el desenvolupament prenatal, les alternatives disponibles i els recursos per continuar l'embaràs, sense coaccions.
- Facilitar l'acolliment, l'adopció i altres formes de suport quan siguin necessàries.
- Establir un sistema universal d'ajuda al nasciturus
- Reconèixer les responsabilitats del pare durant la gestació, en els termes que permeti establir el dret.
- Fer públiques estadístiques rigoroses sobre les circumstàncies socials i econòmiques de l'avortament i les necessitats de les dones abans i després.
- Establir el control públic de les clíniques privades que practiquen avortaments per garantir el compliment de la legislació en tots els seus extrems inclòs el del tractament mortuori de les restes humanes.
- Obrir el debat legislatiu sobre la protecció jurídica de la vida prenatal.

La defensa de la vida s'estén també al seu final.

Exigim una cobertura universal i efectiva de les cures pal·liatives, del tractament del dolor, de l'atenció domiciliària i de l'acompanyament dels malalts i les seves famílies.

No és acceptable que persones greument malaltes es trobin sense assistència suficient, sense alternatives terapèutiques accessibles o abandonades en la seva soledat.

Defensem la revisió de la legislació sobre l'eutanàsia, amb l'horitzó de la seva abolició, vinculada al desenvolupament universal de les cures pal·liatives i a una protecció efectiva de les persones vulnerables.

Cal igualment garantir l'objecció de consciència dels professionals en els termes dels drets fonamentals i impedir qualsevol discriminació injustificada per aquest motiu. El

registre s'ha d'establir sobre el personal mèdic i sanitari disposat a participar en els avortaments i les eutanàsies.

Una societat no demostra el seu humanisme proclamant la dignitat humana, sinó protegint-la precisament quan la vida és més vulnerable.

7. Protegir realment els menors davant els abusos, la violència i l'explotació

La protecció dels infants constitueix una de les primeres obligacions de tota societat civilitzada.

Els abusos sexuals, l'assetjament, la violència familiar, l'explotació digital, la pornografia i les noves formes de captació de menors exigeixen actuacions molt més coherents i transparents.

Les institucions públiques i privades tenen l'obligació de prevenir aquests fets, detectar-los i respondre-hi adequadament.

Cap administració, centre educatiu, institució religiosa, organització esportiva o entitat residencial pot pretendre preservar el seu prestigi per damunt de la veritat i la protecció de les víctimes.

El Corrent reclama:

- Elaborar un **Llibre blanc dels abusos sexuals a menors a Espanya**, amb dades homogènies per comunitats autònomes, àmbits de producció, denúncies, resolucions i actuacions preventives.
- Garantir una informació pública suficient sobre la violència i els abusos que es produeixen en institucions sota responsabilitat o supervisió administrativa.
- Reforçar els protocols de detecció primerenca i l'assistència psicològica, social i jurídica a les víctimes.
- Dotar adequadament els serveis policials, judicials i sanitaris especialitzats.
- Establir responsabilitats institucionals quan existeixin omissions greus o negligències en la protecció.
- Revisar els sistemes de tutela i protecció administrativa de menors, amb traçabilitat de les decisions i garanties efectives dels seus drets i dels de les famílies.
- Garantir que les denúncies i advertiments formulats pels pares siguin escoltats, examinats i respostos amb rigor.
- Implantar mesures eficaces contra l'explotació sexual digital i les pràctiques comercials que aprofiten la vulnerabilitat dels menors.
- Evitar que la pàtria potestat pugui deixar de ser efectiva per simple decisió administrativa sense intervenció d'un jutge

El recorregut vital i institucional del cas de Noelia Castillo, que ha motivat peticions d'informació i investigació per part del Corrent, reforça la necessitat d'examinar amb transparència el funcionament dels sistemes de protecció i assistència a les persones vulnerables, distingint sempre els fets acreditats dels que requereixen aclariment.

El principi ha de ser inequívoc: la protecció del menor i de les persones vulnerables preval sobre la conveniència administrativa, el silenci corporatiu o la confrontació ideològica.

8. Recuperar la capacitat de governar: menys anuncis i més resultats

Una de les grans deficiències de la vida pública espanyola és la distància creixent entre les polítiques anunciades i els resultats obtinguts.

El Govern pot aprovar normes, anunciar inversions, crear organismes i proclamar drets sense resoldre els problemes que justifiquen la seva existència.

La crisi de l'habitatge, les disfuncions ferroviàries, la insuficiència d'infraestructures, els problemes educatius i les dificultats d'integració migratòria mostren una manca de previsió i de capacitat d'execució.

Exigim una nova cultura de govern que substitueixi la propaganda pel resultat.

Proposem:

- Aprovar una llei general de qualitat i avaluació de les polítiques públiques.
- Professionalitzar la direcció dels principals serveis i organismes públics.
- Establir objectius, pressupostos, responsables, calendaris i indicadors verificables per a cada programa rellevant.
- Sotmetre les principals polítiques a avaluació independent.
- Rectificar o suprimir les actuacions que no aconsegueixin els objectius establerts.
- Simplificar els procediments i reduir els terminis administratius.
- Millorar la cooperació executiva entre Estat, comunitats autònomes i administracions locals.

Els ciutadans han de poder saber no només què promet l'Administració, sinó què ha fet, quant ha costat i quins resultats s'han obtingut.

Governar és resoldre problemes, no administrar titulars de premsa.

9. Reconstruir el capital humà: universitats, formació professional i excel·lència

La prosperitat futura depèn de la qualitat de les persones, dels seus coneixements, de les seves capacitats i de les institucions que els desenvolupen.

Espanya necessita superar un model massa centrat en l'obtenció de titulacions i insuficientment orientat al coneixement efectiu, la competència professional, la recerca i l'excel·lència.

Reclamem una reforma universitària que reforci l'autonomia responsable, el mèrit, l'avaluació externa i la competència acadèmica.

Cal combatre l'endogàmia i afavorir la selecció del professorat segons criteris rigorosos de qualitat.

La universitat ha de recuperar la seva funció de cerca, transmissió i desenvolupament del saber. La rapidesa dels canvis tecnològics exigeix professionals amb fonaments intel·lectuals sòlids, no únicament especialistes adaptats a necessitats conjunturals.

Proposem també:

- Impulsar una recerca d'excel·lència vinculada a la creació de coneixement i a les necessitats productives i socials.
- Desenvolupar una formació professional dual de qualitat amb implicació efectiva de les empreses.
- Dignificar els oficis i les professions tècniques.
- Facilitar la formació continuada al llarg de la vida laboral.
- Crear condicions que redueixin l'emigració dels joves qualificats i afavoreixin el retorn del talent.

El capital humà no és només competència tècnica. És també responsabilitat, cooperació, confiança, integritat i valoració del treball ben fet.

10. Ordenar la immigració segons la capacitat real d'integració

La immigració ha aportat activitat econòmica, treballadors, iniciativa empresarial i renovació poblacional a una societat envellida.

Però aquests beneficis no eliminen els costos socials i territorials d'uns fluxos intensos quan no existeix una planificació adequada.

Cada nova incorporació poblacional comporta necessitats immediates d'habitatge, escoles, sanitat, transport, subministraments i serveis socials.

El problema no és la dignitat ni l'origen de les persones immigrants. El problema és una política pública que massa sovint ha confós l'arribada de població amb la seva integració efectiva.

Reclamem una política estatal que relacioni els fluxos migratoris amb la capacitat territorial d'acollida, les necessitats laborals acreditades i la disponibilitat de serveis.

A Catalunya, on la pressió acumulada sobre determinats territoris, equipaments i serveis és especialment intensa, proposem estudiar i establir mesures temporals de contenció, inclosa una moratòria de noves autoritzacions d'immigració laboral quan la capacitat d'acollida ho justifiqui, dins del marc jurídic aplicable i sense perjudici de les obligacions en matèria d'asil i altres drets reconeguts.

La nova política ha de comprendre:

- Una planificació estatal i territorial de capacitat migratòria, revisada anualment.
- Establir una moratòria a la immigració adaptada estrictament a les necessitats laborals insubstituïbles per un termini de cinc anys
- La prioritització de la immigració laboral regular relacionada amb necessitats acreditades i condicions dignes d'ocupació.
- El control efectiu de fronteres i una resposta rigorosa contra les màfies, el tràfic de persones i l'explotació laboral.
- Procediments diferenciats i àgils per a la immigració laboral, l'asil, la reagrupació familiar i les situacions irregulars.
- Programes efectius d'aprenentatge lingüístic, coneixement de les institucions, drets, deures i normes de convivència.
- El respecte i l'aprenentatge de les llengües pròpies de les comunitats receptores.
- Recursos extraordinaris per als municipis i barris que suporten una pressió d'acollida més gran.
- Cooperació internacional amb els països d'origen.
- Unitat d'acció i de criteri amb la Unió Europea

La integració no és un simple tràmit administratiu. És la vinculació progressiva a una comunitat política, jurídica, cultural i humana.

Ni immigració sense govern ni polítiques contràries a la dignitat humana. Necessitem ordre, responsabilitat i integració real.

11. Reconstruir l'Estat social: infància, sanitat, dependència i soledat

L'eficàcia d'una política social no es mesura únicament pels recursos que distribueix, sinó per la seva capacitat de reduir la pobresa, prevenir l'exclusió i garantir una assistència real.

És especialment greu la persistència d'elevats nivells de pobresa infantil en un país que ha augmentat substancialment la despesa pública.

Cal donar prioritat a les situacions de vulnerabilitat que condicionen tota una vida.

Reclamem:

- Una estratègia integral contra la pobresa infantil que combini ajudes familiars, alimentació, habitatge, escola i accés als serveis.
- Una reforma de l'atenció primària que reforci la seva capacitat assistencial i resolutiva.
- Objectius verificables de reducció de les llistes d'espera sanitàries.
- Una resposta més eficaç als problemes de salut mental, especialment entre infants, adolescents i joves.
- Una reforma de l'atenció a la dependència que redueixi els terminis administratius i faci efectives les prestacions.
- Suport als cuidadors familiars i desenvolupament de l'atenció domiciliària.
- Programes territorials contra la soledat no desitjada, especialment de les persones grans.
- Una política integral davant el sensellarisme, amb habitatge, acompanyament i reinserció.
- Cooperació estable amb les entitats d'iniciativa social, incloses les d'inspiració cristiana.

Una societat solidària no és aquella en què l'Estat monopolitza l'ajuda, sinó aquella en què els poders públics, les famílies, les comunitats i les entitats socials cooperen eficaçment.

12. Respectar Catalunya i construir una relació territorial basada en la responsabilitat

La reconstrucció d'Espanya exigeix reconèixer la seva pluralitat real i establir relacions institucionals fonamentades en la lleialtat, la subsidiarietat i el respecte mutu.

Catalunya és una nacionalitat reconeguda constitucionalment, amb història, llengua, cultura, dret i institucions pròpies.

El seu reconeixement no pot quedar reduït a una qüestió administrativa.

Però tampoc no pot ignorar-se que moltes de les dificultats catalanes tenen causes pròpies de governança, demografia, economia, educació i deteriorament institucional.

Demanem:

- Respectar les competències pròpies de la Generalitat i aplicar efectivament el principi de subsidiarietat.
- Completar els traspassos previstos i revisar-ne els que presenten deficiències, especialment Rodalies.

- Examinar les possibilitats de recuperació competencial dins del marc constitucional i estatutari.
- Reformar el finançament autonòmic segons criteris de suficiència, transparència, solidaritat, responsabilitat fiscal i ordinalitat.
- Garantir el respecte i la promoció de la llengua catalana en els àmbits de competència estatal.
- Complir els compromisos d'inversió i manteniment de les infraestructures estatals a Catalunya, amb verificació pública.
- Desenvolupar sistemes estables de cooperació entre administracions i evitar la instrumentalització partidista dels conflictes territorials.

Espanya no pot construir-se negant la seva pluralitat. Catalunya tampoc no prosperarà atribuint exclusivament a l'Estat tots els seus problemes.

Necessitem reconeixement, responsabilitat i bon govern.

13. Recuperar la seguretat, la sobirania i el funcionament de les infraestructures

Un Estat ha de ser capaç de protegir la seva població, garantir la seguretat, controlar les fronteres i assegurar el funcionament dels serveis essencials.

Les deficiències acumulades en el transport ferroviari, les infraestructures, la seguretat fronterera i la resposta davant emergències revelen debilitats que no poden continuar normalitzant-se.

Proposem:

- Reforçar la seguretat ciutadana, la prevenció policial i la resposta judicial davant la criminalitat greu, la violència organitzada, el tràfic de drogues i les formes persistents de delinqüència.
- Establir un pla permanent de protecció de Ceuta i Melilla amb recursos, coordinació operativa, control fronterer i respecte als drets humans.
- Desenvolupar un programa extraordinari de recuperació de Rodalies i els serveis ferroviaris regionals, amb indicadors públics de puntualitat, seguretat i fiabilitat.
- Prioritzar el manteniment preventiu de carreteres, ferrocarrils, ports, sistemes hídrics i infraestructures energètiques.
- Garantir la disponibilitat de xarxes elèctriques i connexions per a la nova construcció d'habitatges i les activitats industrials.
- Reforçar la capacitat de resposta davant sequeres, inundacions, incendis i altres riscos naturals, especialment a l'àrea mediterrània.
- Protegir les infraestructures digitals i els sistemes crítics davant els ciberatacs.

No és admissible que les emergències previsibles sorprenguin reiteradament les administracions.

La seguretat no és només una funció policial. És també capacitat de previsió, protecció civil, manteniment, sobirania i garantia dels serveis essencials.

14. Recuperar una política exterior coherent, europea i al servei del país

La política exterior ha de respondre als interessos permanents de l'Estat i no a les necessitats conjunturals del governant.

La Unió Europea constitueix el marc essencial de la seguretat, la prosperitat i la capacitat d'influència internacional d'Espanya.

En un món caracteritzat per la competició entre grans potències, la dependència tecnològica, les tensions comercials i la inestabilitat geopolítica, Europa necessita recuperar la seva autonomia estratègica.

Reclamem:

- Una presència espanyola activa, estable i constructiva en les institucions europees.
- Cooperació reforçada en defensa, seguretat, energia, indústria i tecnologia.
- Una estratègia nacional de defensa vinculada als compromisos europeus i atlàntics, sotmesa al control parlamentari.
- Impulsar, en el marc de la UE, els esforços per assolir una pau justa i duradora a Ucraïna.
- Revisar les dependències estratègiques respecte de potències que puguin utilitzar el comerç, la inversió o la tecnologia com a instruments de pressió.
- Desenvolupar una política estable, transparent i coherent envers el Mediterrani, el nord d'Àfrica i les relacions amb el Marroc.
- Defensar els drets humans, la llibertat religiosa, les comunitats perseguides i el respecte al dret internacional.
- Garantir un control parlamentari suficient sobre les grans decisions de política exterior i els canvis de posicions històriques de l'Estat.

Espanya necessita credibilitat, aliances sòlides i una concepció de la política exterior basada en l'interès general.

15. Garantir unes finances públiques responsables i la justícia entre generacions

La sostenibilitat de les finances públiques és una obligació política i moral.

No es pot continuar compromentent despesa estructural sense explicar com es finançarà ni quines càrregues es transmetran a les generacions futures.

La solidaritat entre generacions exigeix protegir els pensionistes actuals sense condemnar els joves a suportar un endeutament creixent i unes oportunitats vitals cada vegada més reduïdes.

Reclamem:

- Una trajectòria creïble de reducció del deute públic respecte del PIB.
- Pressupostos anuals amb planificació plurianual, debat parlamentari i avaluació independent de l'AIReF.
- Una revisió general de la despesa ineficient, les duplicitats administratives i les subvencions que no acreditin resultats.
- Aplicar progressivament criteris de pressupost de base zero a les partides revisables, obligant a justificar-ne la continuïtat.
- Prioritzar pressupostàriament la família, la maternitat, la infància, l'habitatge, la formació, la productivitat i les situacions de vulnerabilitat.
- Desenvolupar una fiscalitat favorable a l'activitat productiva, les pimes, els autònoms, les cooperatives i les famílies.
- Revisar la sostenibilitat del sistema de pensions considerant l'envelliment, la jubilació de la generació del baby-boom, l'evolució dels salaris i les trajectòries laborals i migratòries.
- Implantar una comptabilitat intergeneracional periòdica i una avaluació obligatòria de l'impacte de les grans decisions públiques sobre les generacions futures.

Les grans propostes socials han d'incorporar una memòria econòmica que expliqui els costos bruts i nets, les fonts de finançament i els resultats esperats.

No és responsable prometre simultàniament més prestacions, menys impostos, noves infraestructures i menys deute sense identificar els recursos necessaris.

La justícia social no consisteix només a distribuir els recursos presents. També exigeix no consumir les oportunitats de les generacions que vindran.

16. Recuperar el protagonisme de la societat civil i garantir les llibertats

El bé comú no és una producció exclusiva del Govern ni de les administracions públiques.

Les famílies, associacions, sindicats, empreses, cooperatives, fundacions, escoles, universitats, entitats culturals i comunitats religioses formen el teixit viu de la societat.

Aquestes institucions intermèdies proporcionen vincles, responsabilitats, confiança i capacitat d'iniciativa.

El seu afebliment augmenta la dependència dels ciutadans respecte del poder polític i redueix la llibertat real de la societat.

Defensem el principi de subsidiarietat: els poders públics han d'ajudar les persones i les comunitats a desenvolupar les seves pròpies capacitats, no substituir sistemàticament la seva iniciativa.

Reclamem:

- Reconeixement efectiu de la subsidiarietat en les polítiques públiques.
- Major autonomia per a les entitats socials i les institucions intermèdies.
- Una fiscalitat favorable al mecenatge i a les iniciatives de bé comú.
- Transparència i igualtat de tracte en l'accés a convenis i subvencions.
- Respecte a la llibertat religiosa, educativa, d'expressió, d'associació i de reunió.
- Protecció efectiva davant les coaccions i accions violentes destinades a impedir l'expressió pacífica de les idees.
- Garanties de llibertat de consciència i respecte al pluralisme en les institucions i els serveis públics.

Cal recuperar el significat de la llibertat, inseparable de la responsabilitat i del respecte a les persones.

No es pot invocar la llibertat per silenciar el discrepant ni justificar la intimidació perquè les seves idees resulten contràries a les pròpies.

Una societat democràtica ha de garantir el dret a discrepar, no únicament el dret a compartir les idees dominants.

17. Recuperar el sentit, la responsabilitat i la cultura del bé comú

Les reformes institucionals, econòmiques i socials són indispensables, però no suficients.

Una societat no es manté cohesionada només amb normes, transferències públiques, serveis i drets individuals.

Necessita confiança, responsabilitat personal, compromisos duradors, transmissió cultural, respecte als altres i consciència que existeixen béns compartits que no poden reduir-se a les preferències de cadascú.

El Corrent Social Cristià considera que una part essencial de les nostres crisis respon a un procés de desvinculació humana i social.

La persona és tractada massa sovint com un individu aïllat, consumidor, productor o titular de desitjos, oblidant que és un ésser relacional que necessita família, comunitat, responsabilitats i finalitats que transcendeixin el propi interès.

L'humanisme cristià ofereix una comprensió de la persona que vincula dignitat i responsabilitat, llibertat i deure, drets individuals i bé comú.

La doctrina social cristiana aporta principis públicament raonables per orientar la vida col·lectiva: dignitat de tota persona, solidaritat, subsidiarietat, destinació universal dels béns, centralitat de la família, valor del treball, participació i responsabilitat envers les generacions futures.

No defensem que l'Estat imposi una confessió religiosa. Defensem que la cultura cristiana i les seves aportacions a la civilització, al dret, a la moral i a les institucions socials puguin ocupar legítimament el seu lloc en la vida pública.

Rebutgem la pretensió que les conviccions cristianes hagin de quedar confinades a l'àmbit privat mentre altres concepcions morals i antropològiques s'incorporen lliurement a les polítiques públiques.

La regeneració política exigeix també una regeneració cívica, cultural i moral.

Cal recuperar la distinció entre allò que és legal i allò que és bo, entre l'interès particular i el bé comú, entre la satisfacció immediata i les responsabilitats envers els altres.

El progrés d'una societat no depèn només de tot allò que és capaç de produir, sinó també del tipus de persones que forma i de les institucions humanes que preserva.

18. Un compromís verificable per als primers cent dies, la legislatura i el futur

Aquestes exigències no poden acabar convertides en una nova relació de promeses electorals.

El govern que resulti de les eleccions ha d'assumir compromisos públics concrets, dotats de responsables, calendari, pressupost i indicadors de resultat.

Proposem distingir tres horitzons de responsabilitat.

Els primers cent dies. El Govern ha de presentar els pressupostos i un programa de regeneració institucional; iniciar les reformes de transparència i lluita contra la corrupció; convocar els pactes per la família i la natalitat, l'habitatge i l'educació; establir una planificació migratòria segons la capacitat d'acollida i començar les actuacions urgents en infraestructures, protecció de menors, sanitat i seguretat.

Els quatre anys de legislatura. Cal assolir resultats mesurables en construcció d'habitatges, renda real disponible de les llars, reducció de la pobresa infantil, millora educativa, accessibilitat sanitària, productivitat, fiabilitat de les infraestructures i eficàcia administrativa.

L'horitzó de deu anys. Calen acords polítics i socials que garanteixin continuïtat a les transformacions de fons: renovació demogràfica, política familiar, educació, habitatge i ordenació territorial, competitivitat econòmica, capital humà i sostenibilitat del sistema de benestar.

Demanem que els compromisos principals siguin objecte d'una avaluació independent periòdica, publicada i debatuda al Congrés.

El Govern ha d'explicar anualment què ha complert, què ha fracassat, per què i quines rectificacions introdueix.

No es tracta de crear una altra estructura burocràtica, sinó d'introduir responsabilitat política real.

El ciutadà té dret a conèixer els resultats dels seus governants i no únicament les seves intencions.

CONCLUSIÓ. GOVERNAR PER AL BÉ COMÚ, RECONSTRUIR EL FUTUR

Espanya disposa de capacitats humanes, econòmiques, culturals i institucionals suficients per superar les seves crisis.

Però necessita recuperar una direcció política fundada en el bé comú, la responsabilitat i la veritat.

Un país no pot considerar-se pròsper quan treballar no permet emancipar-se. No pot donar-se per satisfet quan formar una família constitueix un risc econòmic. No pot proclamar-se socialment just mentre persisteixen greus situacions de desemparament infantil, soledat i dependència sense resposta.

Tampoc no pot confiar en el seu futur quan l'escola perd capacitat de transmetre coneixements, les empreses tenen dificultats per augmentar la productivitat, la natalitat no garanteix la renovació de les generacions i les institucions públiques perden credibilitat.

Ni pot presentar com a progrés una societat que debilita els vincles familiars, relativitza la protecció de la vida humana i converteix les conviccions religioses en motiu de marginació de l'espai públic.

El nou govern espanyol ha d'assumir una tasca de reconstrucció que supera els interessos de qualsevol partit i els límits d'una legislatura.

Cal recuperar el respecte a les institucions, combatre la corrupció, garantir l'habitatge, millorar la renda disponible de les famílies, desenvolupar una economia productiva, protegir la vida humana, enfortir la família, recuperar la natalitat, reconstruir l'educació i governar responsablement la immigració.

Cal també assegurar la continuïtat de la nostra cultura, respectar les llibertats, reconèixer la pluralitat d'Espanya i retornar a la societat civil la capacitat d'iniciativa que li correspon.

El Corrent Social Cristià no formula aquestes exigències en nom d'un partit, sinó des d'una concepció de la persona i de la societat fundada en la dignitat humana, la justícia, la solidaritat, la subsidiarietat i la responsabilitat.

Volem una societat en què la persona no estigui subordinada al poder polític ni abandonada a les seves pròpies forces; en què l'Estat compleixi les seves obligacions i la societat conservi la seva llibertat; en què treballar permeti viure dignament i formar una família; i en què la prosperitat es mesuri també per allò que som capaços de transmetre als qui vindran.

Necessitem un govern que gestioni molt bé el present, capaç de reconstruir el futur.

Aquesta és la nostra exigència.

Aquest és el nostre compromís.

Corrent Social Cristià (e-C) "El Corrent"

Barcelona, 29 d'octubre de 2026

Segueix-nos a:

